

שבועות Unique To פיוטים-אזהרות

The form of פיוט known as אזהרה is recited only on the holiday of שבועות¹. An אזהרה literary means: a warning. As a form of פיוט, an אזהרה represents a poem in which the author weaves into the lines of the poem references to each of the מצוות. Why did this form of פיוט become associated with the holiday of שבועות? Is there a link between the אזהרות and the עשרת הדברות?

To answer that question, we need to ask some additional questions. Should we be reciting the עשרת הדברות as part of our תפילות each day and why do we not? In truth, we should be reciting the עשרת הדברות as part of our תפילות. Such a recital would represent an affirmation that the תורה was given at הר סיני and that G-d's revelation occurred at that time. We already include one other affirmation in our תפילות; i.e. קריאת שמע. The מצוה of קריאת שמע is performed each day for two reasons; first, because the words in קריאת שמע include a command to recite these words twice each day, בשכבך ובקומך, and second, because the first verse of קריאת שמע contains an affirmation; that G-d is the G-d of Israel and G-d is the one and only G-d. The recital of that line constitutes the Jewish Pledge of Allegiance. Because of that, some סידורים include an instruction to recite the first פסוק of קריאת שמע out loud. The פסוק should be read loudly because an affirmation should be stated clearly and forcefully.

That the עשרת הדברות should be recited as part of the daily תפילות can be confirmed from the following משנה:

משנה מסכת תמיד פרק ה' משנה א'—אמר להם הממונה ברכו ברכה אחת והן ברכו קראו עשרת הדברים שמע והיה אם שמוע ויאמר ברכו את העם שלש ברכות אמת ויציב ועבודה וברכת כהנים ובשבת מוסיפין ברכה אחת למשמר היוצא.

Translation: The appointed one says: Recite one Bracha and they said the Bracha of Ahava Rabbah; recite the Ten Commandments; the first chapter of Shma, the second chapter of Shma and then the third chapter of Shma; bless the people with three blessings: Emes V'Yatzi'v; Avodah and the Blessings of the Kohanim. On Shabbat they would add an additional Bracha for the group of Kohanim that had just completed their tour of duty.

What was the ברכה אחת?

ר' עובדיה מברטנורא מסכת תמיד פרק ה' משנה א'—אמר להם הממונה וכו' – בפרק קמא

1. You can find the אזהרה that is part of the Ashkenazic tradition at the back of the Artscroll מחזור for שבועות. It begins with the words: אתה הנחלתה. Sephardim recite the אזהרה that begins: שמור לבי מענה composed by ibn Gabriel..

דברכות מפורש שהיא אהבה רבה. ואחר שהאיר היום וזרחה החמה מברכים יוצא אור.
וסדר ברכות אינו מעכב.

Translation: In the opening chapter of Maseches Brachos we learn that the Bracha with which the Kohanim opened their prayer was: Ahava Rabbah. Later in the morning, after the sun rose and light was visible, they recited the Bracha of Yotzer Ohr.

Why did they recite אהבה רבה?

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף י"א ע"ב ב'—אמר רב יהודה אמר שמואל: השכים לשנות, עד שלא קרא קריאת שמע צריך לברך, משקרא קריאת שמע אינו צריך לברך, שכבר נפטר באהבה רבה.

Translation: R. Yehudah said in the name of Shmuel: he who arises and wants to study Torah, if he has not already read Kriyas Shema, he must recite a Birchas Ha'Torah; once he has read Kriyas Shema, he does not have to do so since he fulfilled his obligation to recite a Birchas Ha'Torah by reciting the Bracha of Ahavah Rabbah.

אהבה רבה fulfills the same function as do the ברכות התורה. Since the כהנים knew that they were about to recite פסוקים, they needed to recite a ברכת התורה in anticipation of doing so.

What עבודה did they recite as the ברכה of עבודה?

תוספות יום טוב מסכת תמיד פרק ה' משנה א'—בשביל עבודה שעשו היו מברכין אחריה רצה ה' א—להינו עבודת עמך ישראל ואשי ישראל ותפלתם תקבל ברצון. ברוך המקבל עבודת עמו ישראל ברצון. א"נ שאותך לבדך ביראה נעבוד.

Translation: After completing the service, they would say the Bracha of Ritzei and end with Baruch who accepts the service of His people, the Jewish People, with favor. Alternatively, they said the Bracha: may we serve only You, in trepidation.

Did they perform ברכת כהנים or simply recite the פסוקים?

תוספות יום טוב מסכת תמיד פרק ה' משנה א'—וברכת כהנים. לברך את העם. כל זה לשון רש"י פ"ק דברכות דף י"א. וכתב הר"ב שברכת כהנים קריאת הפסוקים בלבד בלא נשיאת כפים. כ"כ התוס' שם ומסיימי כמו שאנו אומרים. ע"כ. אבל הרמב"ם בפ"ו מה"ת. במקום ב"כ כתב ושים שלום.

Translation: Birkas Kohanim. To bless the people. That was Rashi's interpretation in the opening chapter of Maseches Brachos Daf 11a. The Bartenura wrote that the Kohanim simply read the verses of Birkas Kohanim without raising their hands in prayer. So wrote Tosafos on the same page: and they recited the verses as do our prayer leaders as they repeat Shemona Esrei. But the Rambam, in chapter 6 of Hilchos Tefila, wrote that instead of performing Birkas Ha'Torah, they recited the Bracha of Sim Shalom.

If they did not perform ברכת כהנים then why was it necessary to recite the פסוקים of ברכת כהנים? The כהנים performed ברכת כהנים each day after finishing

להבין את התפלה

the קרבן תמיד. We learn from that practice that each prayer service must end with the word: שלום. That is why the 19th ברכה of עשרה ends with the word: שלום and why the last lines of קדיש תתקבל and of קדיש יתום which mark the end of a prayer service include references to שלום.

Why do we not include the עשרת הדברות in our daily prayer services?

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף יב' עמ' א' – וקורין עשרת הדברות שמע והיה אם שמוע ויאמר אמת ויציב ועבודה וברכת כהנים. אמר רב יהודה אמר שמואל: אף בגבולין בקשו לקרות כן, אלא שכבר בטלום מפני תרעומת המינין. תניא נמי הכי, רבי נתן אומר: בגבולין בקשו לקרות כן, אלא שכבר בטלום מפני תרעומת המינין. רבה בר בר חנה סבר למקבעינהו בסורא, אמר ליה רב חסדא: כבר בטלום מפני תרעומת המינין. אממר סבר למקבעינהו בנהרדעא, אמר ליה רב אשי: כבר בטלום מפני תרעומת המינין. ובשבת מוסיפין ברכה אחת למשמר היוצא. מאי ברכה אחת? אמר רבי חלבו: משמר היוצא אומר למשמר הנכנס: מי ששכן את שמו בבית הזה הוא ישכין ביניכם אהבה ואחווה ושלום ורעות.

Translation: They recited the Ten Commandments, the three sections of Shema, "true and firm", the Bracha of Avodah, and the priestly benediction. R. Judah said in the name of Samuel: Outside the Temple the people wanted to do the same but they were stopped out of concern for the insinuations of the Minim (apostates). Similarly it has been taught: R. Nathan says: They sought to do the same outside the Temple, but it had long been abolished on account of the insinuations of the Minim. Rabbah b. Bar Hanah had an idea of instituting this practice in Sura, but R. Hisda said to him: it had long been abolished on account of the insinuations of the Minim. Amemar floated the idea of instituting the practice in Nehardea, but R. Ashi said to him: it had long been abolished on account of the insinuations of the Minim. 'On Sabbath they said an additional Bracha on account of the outgoing watch'. What was this Bracha? R. Helbo said: The outgoing watch said to the incoming one: May He who has caused His name to dwell in this house cause to dwell among you love, brotherhood, peace and friendship.

Who are the מינים?

רש"י מסכת ברכות דף יב' עמ' א' – מפני תרעומת המינין – שלא יאמרו לעמי הארץ: אין שאר תורה אמת, ותדעו שאין קורין אלא מה שאמר הקדוש – ברוך – הוא ושמעו מפיו בסיני.

המינין – עכו"ם / השמטת הצנזורה: / תלמידי ישו.

Translation: Because of the insinuations of the apostates-That they will not say to the ignorant ones: the remainder of the Torah is not authentic and that we recite in our prayers the only part of the Torah that is authentic and that was heard directly from G-d at Mount Sinai.

Minim-Non-Jews [what the censors substituted]. The followers of Jesus [what Rashi originally wrote].

Others suggest that the מינים were the Essenes, authors of the Dead Sea Scrolls. Still others suggest that it was the צדוקים, the Sadducees. Both of these suggestions can be challenged based on the fact that the above נמרא is discussing the possibility of reciting the

עשרת הדברות in Babylonia at the time of the גמרא. Both the Essenes and the Sadducees were important elements of Jewish society before the destruction of the בית שני. However, once the בית שני was destroyed, both groups ceased to be a factor in Jewish life.

That the עשרת הדברות were not re-inserted into the Jewish prayer service should not serve as proof that the עשרת הדברות failed to play any role in Jewish prayer. The following demonstrates that the עשרת הדברות did continue to play a role in Jewish prayer: תלמוד ירושלמי מסכת ברכות דף ט' עמ' א'-מפני מה קורין שתי פרשיות (שמע ישראל והיה אם שמוע) הללו בכל יום? רבי לוי ורבי סימון. רבי סימון אמר מפני שכתוב בהן שכיבה וקימה. רבי לוי אמר מפני שעשרת הדברות כלולין בהן: אנכי ה' אלקיך – שמע ישראל ה' אלקינו; לא יהיה לך אלהים אחרים על פני – ה' אחד. לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא – ואהבת את ה' אלהיך. מאן דרחים מלכא לא משתבע בשמיה ומשקר. זכור את יום השבת לקדשו – למען תזכרו. רבי אומר זו מצות שבת שהיא שקולה כנגד כל מצותיה של תורה דכתיב ואת שבת קדשך הודעת להם ומצות וחוקים ותורה צוית וגו' להודיעך שהיא שקולה כנגד כל מצותיה של תורה. כבר את אביך ואת אמך – למען ירבו ימיכם וימי בניכם. לא תרצה – ואבדתם מהרה, מאן דקטיל מתקטיל. לא תנאף – לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם; א"ר לוי ליבא ועינא תרין סרסורין דחטאה דכתיב תנה (דף ט' עמ' ב') בני לבך לי ועיניך דרכי תצרנה; אמר הקב"ה אי יהבת לי לבך ועיניך אנא ידע דאת לי. לא תגנוב – ואספת דגנך; ולא דגנו של חבירך. לא תענה ברעך עד שקר – אני ה' אלקיכם, וכתיב וה' אלקים אמת. מהו אמת? אמר רבי אבון שהוא אלקים חיים ומלך עולם. אמר רבי לוי: אמר הקב"ה אם העדת לחבירך עדות שקר, מעלה אני עליך כאלו העדת עלי שלא בראתי שמים וארץ. לא תחמוד בית רעך – וכתבתם על מזוזות ביתך; ביתך ולא בית חבירך.

Translation: Why do we read these two sections of the Torah (Shema and V'Haya Im Shamoah) every day? R. Levi and R. Simon. R. Simon says: because it is written within these sections of the Torah: recite this portion of the Torah when you rise and when you lay down. R. Levi says: Because the Ten Commandments can be found within them. Anochi Hashem Elokecha is represented by the words: Shema Yisroel Hashem Elokeinu; . . . Lo Tisa . . . V'Ahavta Et Hashem Elokecha; One who loves his King will not swear in the name of his King and lie. Zachor Et Yom Hashabbat . . . L'Ma'an Tizkiroo. Rabbi said: this is the Mitzvah of Shabbat that carries as much weight as all the Mitzvot of the Torah combined as it is written: V'Es Shabbat Kodshecha Ho'Daata La'Hem OO'Mitzvot V'Chukim V'Torot Tziviti etc. to teach you that the Mitzvah of Shabbat carries as much weight as all the other Mitzvos in the Torah combined. Ka'Baid Et Avicha . . . Lo Tirzach-V'Avaditem Mibaira; one who kills is killed. Lo Tinaf-Lo SaSooroo Acharei Libchem V'Acharei Eineichem; R. Levi said: the heart and the eyes are two agents of sin as it is written earlier in this Masechta: My son, your heart and your eyes are agents that you must control; the Ribbono Shel Olam said: if I have the attention of your heart and your eyes, I will know that you are My follower. Lo Tignov-V'Asafta Digancha; your crops and not your friends' crops. Lo S'Aneh B'Rayacha Eid Shoker-Ani Hashem Elokeichem and it is written: V'Hashem Elokim Emes. What is Emes? R. Avon said: That Hashem is a living G-d and an eternal G-d. R. Levi said: G-d

להבין את התפלה

said: If you testify falsely against your friend, I will treat you as if you testify falsely against G-d that G-d did not create heaven and Earth. Lo Sachmod Beit Rayecha-V'Chasavtom Al Mizuzos Baisecha; your house and not your friend's house.

The תלמוד ירושלמי is suggesting a practice that avoids the possible insinuations of the עשרת הדיברות; i.e. as you recite the words of קריאת שמע, have in mind the words of the עשרת הדיברות. This concept was put into concrete form by the publishers of some Sephardic סידורים in the 1800's:

שמע ישראל יהוה אחד | יהוה אחד
לא יהיה לך אלהים אחרים:
והעדים נגדך שם כבוד מלכותו לעולם ועד: פי
דרך להפסיק בין שני חלקי חזנים לפני חזן:
ואהבת לא תשא את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל
נפשך ובכל מאדך: והיו הדברים האלה אשר אנכי
מצוה היום על לבבך: ושננתם לבניך ודברתם בם
בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך:
וקשרתם לאות על ידך והיו לטעם בין עיניך: לא
תחסור וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך:
וזה אם שמע תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה
אתכם היום לאהבה את יהוה אלהיכם ולעבדו
בכל לבבכם ובכל נפשכם: ונתתי מטר-ארצכם
בעתו יורה ומלקוש לא תננוב ואספת דגנה ותירשך
ויצדך: ונתתי עשב בשדה לבהמתך ואכלת ושבעת:

Notice that the publishers inserted the opening words of each דברה next to the words of שמע קריאת שמע that represent that דברה.

In later periods, other suggestions were made about inserting the recital of the עשרת הדיברות in a section of the תפילות. In the following excerpt, the מהרש"ל presents his custom of reciting the עשרת הדיברות before ברוך שאמר:

שו"ת מהרש"ל² סימן סד-שוב אני נוהג לומר עשרת הדיברות קודם ברוך שאמר בקול רם
אף שהרמב"ם כתב בתשובה לאיסור ומביא ראייה מפ"ק דברכות (י"ב) אף בגבולין בקשו
לקרותן אלא שכבר בטלום מפני תערומות המניין שלא יאמרו שהיא עיקרי התורה נראה
בעיני דווקא לקבעה בברכת יוצר כמו ק"ש וכן פירש רש"י אבל לאומרה בכל בוקר לכבוד
התורה ולכבוד השם הנורא שעשרת הדברים חקוקים בלחות מכתב א-להים מצוה גדולה
לאומרה וכן כתב הטור שטוב לאומרו ואני סומכו לברוך שאמר כי בברוך שאמר יש פ"ז

2. Rabbi Solomon ben Jeziel Luria (Maharshal) was born ca. 1510 in Poznan, Poland. He served as rabbi in various communities before he founded his own yeshivah in Lublin, Poland, in 1567. His approach to Talmud study differed from the pilpulistic approach then in vogue in Poland. Maharshal wrote important novellae on the Talmud, as well as responsa. He died in 1574. (Bar Ilan Digital Library)

תיבות ע"ד הפסוק ראשו כתם פז ופסוק זה נדרש במדרש על פסוק ראשון שבעשרת הדברים ועוד יש טעם מיוחד לפי שבנוסח ברוך שאמר עד התחלת הברכה דהיינו בא"י אמ"ה הא-ל אב הרחמן כו' יש עשרה ברוך מכוונים נגד עשרת הדברים המבין ישכיל וידע זולת ברוך הוא בתחילה וברוך שמו בסוף אינו מן המניין שהם נגזרים אחר הברכות לשבח להזכרת שמו המיוחד שצריך לומר עליהן בכל פעם ברוך הוא ברוך שמו.

Translation: It is my custom to recite the Aseres Ha'Dibros in a loud voice just before Baruch Sh'Amar each day. I follow this practice despite what the Rambam wrote in a response that it was prohibited to do so. The Rambam supported his holding by pointing to the first chapter of Maseches Berachos (daf 12) in which the Talmud relates that an effort was made outside of Yerushalayim to re-institute the practice of reciting the Aseres Ha'Dibros but that the practice was not re-started because it had already been abolished because of the influence of the apostates. There was concern that the apostates would say that the Jews agree with them that the Aseres Ha'Dibros are the only part of the Torah that is authentic. In my opinion, the restriction found in the Talmud is limited to reciting the Aseres Ha'Dibros as part of the Brachos of Krias Shema. That is my interpretation of Rashi's comment. As a result, the recital of the Aseres Ha'Dibros each morning to honor the Torah and to honor the great and awesome name of G-d and to acknowledge that the words of the Aseres Ha'Dibros were etched on the stone by the hand of G-d is a great Mitzvah to perform. So wrote the Tur, that it is a good practice to recite the Aseres Ha'Dibros each day. My practice is to recite the Aseres Ha'Dibros just before Baruch Sh'Amar. A link between the two can be identified. The prayer of Baruch Sh'Amar contains 87 words which connects Baruch Sh'Amar to the verse: His head is like the finest gold (Shir Hashirim 5, 12). This verse is interpreted as referring to the first of the Ten Commandments. There is a more specific reason to link the Aseres Ha'Dibros to the recital of Baruch Sh'Amar. It is based on the wording of Baruch Sh'Amar. We find the word Baruch ten times before we reach the Bracha within Baruch Sh'Amar. Those who know will understand. We do not include in that count the instance in which Baruch is recited in the opening nor the words Baruch Sh'Mo at the end since they are linked to the pronouncement of the name of G-d. After saying that name, we are required to say Baruch Hu Oo Baruch Shmo.

Others suggested reciting the עשרת הדיברות after completing תפלת שחרית:

157

תפלת שחרית

רפ"י לפטר נכל יום פלג עקרה ופלא דמו ועשרת הדיברות, ויש אומרים פלג קודם תפלתם ויש אומרים לתפלה. וקאמרי נכל יום נאדר טעפדות ניהגים לומר פלאות פלגם לתפלה זאייטו טעפד: וכמו אנדאס זא.

סדר עבודת ישראל, Rabbi Zeligman Baer, Germany, 1800's

The concern as to how Christians would react if Jews gave the עשרת הדיברות a prominent place resulted in questions being raised about standing during the reading of the עשרת הדיברות. The consensus opinion has been that it is acceptable to stand for the reading of the עשרת הדיברות.

as the קריאת התורה for the first day of שבועות that led to the composition of the first אזהרות. Since we identify שבועות as זמן מתן תורתנו in the ברכה of קדושת היום for שבועות and then read the עשרת הדיברות as the קריאת התורה for the that day, we may be inadvertently identifying the תורה that was given at הר סיני as being only the עשרת הדיברות. Could we have followed a different practice on שבועות? Arguably, if we ended the yearly Torah reading cycle on שבועות and started a new cycle, we would be indicating that the whole of the תורה was given at הר סיני. The פייטנים may have sensed this problem and composed the אזהרות as a remedy. By reading the אזהרות within the middle ברכה of שמונה עשרה immediately after קריאת התורה, we announce that the description of שבועות as זמן מתן תורתנו includes not only the עשרת הדיברות but the תרי"ג מצוות as well.

Once the form of פיוט known as אזהרות began to be composed, the אזהרות may have led to the composition of books that include and provide the basis for the list of the תרי"ג מצוות. A short chronological history will demonstrate that cause and effect. רב עמרם in the first סידור (circa 850 CE) already provides for the recital of אזהרות on שבועות:

סדר רב עמרם גאון (הרפנס) סדר חג השבועות—ועומדין בתפלת מוסף, ואומר מגן ומחיה והא—ל הקדוש. ואומר אתה בחרתנו מכל העמים עד זכר ליציאת מצרים. או"א מפני חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו וכו' עד כמו שכתבת עלינו בתורתך על ידי משה עבדך כאמור: וביום הבכורים בהקריבכם וגו' עד ושני תמידין כהלכתן. או"א מלך רחמן רחם עלינו וכו' עד כברכת ה' א—להיך אשר נתן לך. והשיאנו וכו'. וש"ץ כיון שמגיע כברכת ה' א—להיך אשר נתן לך מתחיל אזהרות.

Translation: We stand to recite Mussaf Shemona Esrei of Shavuot, including the first three Brachos, Ata Bi'Chartanu until Zecher L'Yetzias Mitzrayim; Elokeinu V'Elokei Avoseinu Mipnei Chataeinu until Moshe Avdecha K'Amor; Oo'ViYom Ha'Bikurim until S'Meidim K'Hilchosom; Elokeinu V'Elokei Avoseinu Melech Rachaman until Asher Noson Loch. V'Ha'Sei'Ainu, etc. During the repetition of Mussaf Shemona Esrei when the prayer leader reaches the words: Asher Noson Loch, he begins to recite the Azhoros.

רב סעדיה גאון (circa 950 CE) in his סידור provides the following:

ומצאתי שאנשי דורנו רגילים שיאמרו להם
 במוסף עיקרי תרי"ג המצוות אשר צוה ה' ית'
 את בני ישראל, בחיבור המתחיל א ת ה
 ה נ ח ל ת ה. ובדקתי אותם ומצאתי שאינם
 מכילים תרי"ג בשלמות וראיתי בהם חזרות
 ואריכות הלשון שלא ראוי להזכירן בספר הזה.
 וראיתי לשים דבר אחר במקומם, לא מפני שהם
 עיקר שאי אפשר בלעדיו אלא מפני שראיתי
 שהאנשים נתנו את לבם בהם. גם ראיתי
 שהראשונים חלקו את המצוות לארבעה חלקים
 ואמרו שמצוות עשה מאתיים ומצוות לא
 תעשה רע"ז ועבירות שיש בהן חיוב מיתה ע"א
 וחקים החלים במקרים ידועים ס"ה. וחלקתי את
 מצוות עשה הנוהגות בכל זמן ומקום
 לחד, והאחרות לחד, וכן מצוות לא תעשה
 הנוהגות בכל זמן ומקום לחד, והאחרות לחד,
 והפשעים לחד, והמשפטים לחד, ויצאו ששה
 פרקים. ואני רואה לקבעם:

Translation: I find that many of our generation are accustomed to reciting during the repetition of Shemona Esrei on Shavuot, a list of the 613 Mitzvos that G-d commanded the Jewish People to observe that are included in the poem that begins with the words: Ata Hinchalta. I reviewed that poem and found that the list of Mitzvos contained therein do not accurately represent the 613 Mitzvos. I also noticed that some Mitzvos are mentioned more than once and I further found other extraneous material that I choose not to specifically address at this time. In response, I decided to compose an alternate poem not because it is absolutely necessary to recite this type of poem but because I noticed that people like to recite this type of poem on Shavuot. I also found that those who have created a list of the 613 Mitzvos divided them into four categories. The positive commandments that they include total 200; the negative commandments total 267; prohibitions whose punishment result in death total 71 and commandments about which we are unsure of their reason, total 65. I divided the Mitzvos in another manner: positive commandments that must be followed in every era and in every location; those that need not be followed in every era and in every location; negative commandments that must be followed in every era and in every location and those that do not need to be followed in every era and in every location; prohibitions which if violated result in death, as one set, and commercial laws, in a second set. Six categories in total and this is how I organized them.

by complaining about the list of מצוות as outlined in the אזהרות may have provided the reason why the genre of book known as ספר המצוות originated; out of concern that the lists of מצוות as recorded in the אזהרות were inaccurate. The earliest book to provide a list of מצוות is the בעל הלכות גדולות³. In his הקדמה the author

3. Halachot Gedolot was one of the earliest compendia of halachic decisions composed during the geonic period; indeed, it might be the most important halachic work of this period. This work was written by R. Shimon Kayyara in Babylonia. (Halachot Gedolot has sometimes been ascribed, apparently incorrectly, to R. Yehudai Gaon.) R. Shimon Kayyara lived in Basra in what is now Iraq, and wrote Halachot Gedolot some time during the ninth century. This work is arranged topically and is based on the Halachot Pesukot of R. Yehudai Ga'on and on Sheiltot De-Rav Achai. (Bar Ilan Digital Library)

provides a list of מצוות but he only identifies each מצוה without establishing the basis for including that מצוה in his list. Concerning אזהרות, he is silent. Not so the רמב"ם. In the introduction to his ספר המצוות he criticizes the poets who included a list of מצוות in their אזהרות, following in the footsteps of רב סעדיה גאון:

ספר המצוות לרמב"ם הקדמה-וכן כל מה ששמעתי האזהרות רבות המספר המחוברות אצלנו בארץ ספרד נהפכו צירי עלי למה שאראה אותו מפרסום הענין והגלותו. ואם אין להאשימם כי מחבריהם היו משוררים לא רבנים והראוי להם מצד מלאכתם השלימוהו מערבות המאמר ויופי הסידור, אבל במובן מהדברים נמשכו בו אחר בעל הלכות גדולות וזולתו מן הרבנים המתאחרים. וכאשר התבוננתי בזה וידעתי פרסום המנין הזה בידי ההמון ידעתי כי אם אזכור אני המנין האמתי שראוי שימנה זכרון מוחלט מבלתי ראייה הנה הקורא הראשון שיקראהו יחייב במחשבתו שזה טעות ותהיה אצלו ראיית הטעות היותו בחלוקה מה שזכר פלוני ופלוני. כי זהו שכל רוב הסגולות בזמננו זה כי לא יבחנו המאמר בענינו אבל בהסכימו למאמר מי שקדם בלתי בחינת המאמר הקודם. וכל שכן ההמון. ולכן ראיתי שראוי שאקדים לפני החבור שזכרתי מאמר והוא הספר הזה שאבאר בו מנין המצוות ואיך ראוי שימנו ואביא ראייה על זה מכתובי התורה וממאמרי החכמים בפירושיהם ואקדים שרשים ראויים לסמוך עליהם במספר המצוות. וכשיתאמת מספרם במאמר הזה בראיה מבוארת אין ספק בה אז יתבאר למי שיקראהו טעות כל מי שמנה חלוקה מה שמנינו אנחנו.

Translation: What I heard about the many Azharos that are available to us in Spain caused me great anguish, as I will describe. I can not really blame the authors of the Azharos because they were poets and not rabbis. Their primary aim was to create poetic compositions by which to enhance the prayers. Their secondary concern was the content of their poems. As a result, they closely followed the list of Mitzvos set forth by the Baal Hilchos Gedolos and from others who came after him. When I studied their works and saw their list of Mitzvos which were well known within the community, I recognized that if I were to simply compile my own list without explaining why I chose these Mitzvos to be on the list, many would view my work as being inaccurate. I also knew that I had to overcome a second issue; that the public gave more credence to works that had been accepted for generations and less to newer compositions. So I decided to create this book in which I will not only provide a list of Mitzvos but I will also provide the basis for my including each Mitzvah both by citing from the Torah and from the writings of our Sages. It is my hope that those who read my book will accept the authenticity of my list and will recognize that earlier lists contained errors within them.

Our discussion as to the history of אזהרות may in the end deal a significant blow to רש"י's position that the מינים referred to in the Talmud were the Christians. The sources we have quoted to this point represent מנהג בבל or were followers of מנהג בבל, keeping in mind that Sephardic practice follows מנהג בבל very closely. Given the historical truth that Christianity never made significant inroads into בבל, it is hard to imagine that בבל in חז"ל were concerned with the influence of Christians. The Jews in ארץ ישראל, on the other hand, suffered greatly from the Christians. Nevertheless, there is no evidence that any of

the early פיוט like רבי אלעזר הקליר or יוסי בן יוסי or ינאי ever composed פיוט. The consensus opinion as to who was responsible for inventing the form of פיוט known as אזהרות⁴ held that it was authors in בבל⁵. In addition, according to fragments taken from the Cairo Geniza which Professor Ezra Fleischer included in his article entitled: תפלה ומנהגי תפילה ארץ-ישראלים בתקופת עשרת הדיברות in his monumental book: מנהג ארץ ישראל, Magnesian, 1988, it was a long standing custom as part of תפלת שחרית to recite the עשרת הדיברות as part of תפלת שחרית. The following is one example of such a fragment that Professor Fleischer presents on page 261 of his book:

[קה] - - - ונעים לשמך לומר ומעולם עד עולם אתה אלי
ב"רוך" א"תה" יי מהולל ה[תשבחות]
ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם שמע ישראל את
החקים⁴ ואת המשפטים אשר אנכי דבר באזניכם היום, ולמדתם
אותם ושמרתם לעשותם. יי אלהינו כרת עמנו ברית בחרב. לא את
אבותינו כרת יי את הברית הזאת כי אתנו אנחנו אלה פה היום כלנו
חיים. פנים בפנים דבר יי עמכם בהר מתוך האש. אנכי עומד בין יי
וביניכם בעת ההיא להגיד לכם את דבר יי כי יראתם מפני האש
ולא עליתם בהר לאמר (דב' ה:א-ה)
אנכי יי אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מכית העבדים
(כל הדיברות ברצף, מדב' ה:ו עד)
וכל אשר לרעך (דב' ה:יח)
את הדברים האלה דבר יי אל כל קהלכם בהר מתוך האש הענן
והערפל קול גדול ולא יסף ויכתבם על שני לוחות אבנים ויתנם
אלי (שם:יט)
תם (אחר כך)
ויושע יי ביום ההוא א"ת" יש"אל" כולה
מיד אחר כך כתוב "יוצר", ובהמשך מועתק נוסח מפויט למחצה של הברכות שמסכיב
לקריאת שמע.¹⁵

According to the text of this fragment, תפלת שחרית began with פסוקי דזמרה which concluded with the ברכה of מלך מהולל בתשבחות ברכה. They then recited the עשרת הדיברות, the שירה and then the ברכה of יוצר אור. It is quite evident that in ארץ ישראל, they were not concerned about תרעומת המינין, the insinuations of the apostates. At the same time, it is also clear that the Jews in Babylonia were concerned about תרעומת המינין. That leaves the following question unanswered. Who were the מינים that caused concern for חז"ל living in Babylonia? It certainly was not the Christians.

4. Shulamit Elitzur, פיוטי רבי פינחס הכהן, World Union Of Jewish Studies, 2004, page 21, footnote 27.

5. Ibid.